

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoPr/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111226900
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3111226900.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ivety Martinákovovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa doc. R. V. G., B., št. štátneho občana Slovenskej republiky, bytom U. O., M. XXX, zastúpeného JUDr. Milanom Kuchajdom, advokátom so sídlom Piešťany, Vajanského 54 proti odporcovi Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne, so sídlom Trenčín, Študentská 2, IČO: 31 118 259, zastúpenému JUDr. Martinom Bartkom, advokátom a JUDr. Silviou Bartkovou, advokátkou, obaja so sídlom Trenčín, Piaristická 6667, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, na odvolanie odporcu proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. októbra 2013 č. k. 27Cpr/1/2011-380, jednohlasne takto

rozhodol:

Čiastočný rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Čiastočným rozsudkom zo dňa 25. októbra 2013 č. k. 27Cpr/1/2011-380 Okresný súd Trenčín určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX v znení dohôd o zmene pracovného pomeru zo dňa 30.03.2005, 31.12.2008 a 14.07.2009, zo dňa 05.09.2011, a okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa založeného pracovnou zmluvou č. 22/2010 v znení dohody o zmene pracovného pomeru zo dňa 08.06.2010, zo dňa 05.09.2011, sú neplatné. O nároku navrhovateľa na zaplatenie náhrady mzdy z neplatne skončených pracovných pomerov navrhovateľa voči odporcovi a o náhrade trov konania súd rozhodne v konečnom rozsudku. V odôvodnení uviedol, že osobitný zákon, zákon o vysokých školách, ustanovuje voľbu akademickým senátom fakulty ako predpoklad výkonu funkcie dekana tak, ako to ustanovuje § 3 ods. 1 písm. e/ zákona o výkone práce vo verejnom záujme. Pracovný pomer navrhovateľa ako dekana voči odporcovi mohol preto vzniknúť až na základe voľby akademickým senátom fakulty a jeho vymenovania do funkcie dekana rektorom univerzity následne uzatvorenou pracovnou zmluvou. Tento zákonný postup bol zo strany odporcu ako zamestnávateľa rešpektovaný pri vzniku pracovného pomeru navrhovateľa ako riadneho dekana Fakulty mechatroniky a mal by byť rešpektovaný aj pri jeho zániku. Osobitný zákon, zákon o vysokých školách, totiž upravuje aj zánik funkcie dekana fakulty vysokej školy. Funkcia dekana fakulty zaniká okrem iného aj odvolaním. Akademický senát fakulty podá návrh na odvolanie dekana obligatórne vždy, ak bol tento právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin alebo ak mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Podľa § 28 ods. 3 zákona o vysokých školách môže rektor z vlastného podnetu, ale len a výlučne so súhlasom akademického senátu fakulty odvolať dekana zo zákonom striktnie taxatívne vymenovaných troch dôvodov: ak dekan závažným spôsobom neplní svoje povinnosti; hrubo alebo opakovane poruší vnútorné predpisy vysokej školy alebo fakulty alebo vážne poškodí záujem verejnej vysokej školy alebo fakulty. Ani v prípade, že akademický senát fakulty opakovane nesúhlasí s návrhom rektora na odvolanie dekana, nemôže sám bez ďalšieho odvolať dekana, pretože podľa § 28 ods. 4 zákona o vysokých školách ho môže odvolať výlučne so

súhlasom akademického senátu verejnej vysokej školy, ak bola naplnená najmenej jedna z podmienok podľa odseku 3. Za predpokladu, že akademický senát fakulty alebo akademický senát vysokej školy dekana fakulty odvolá, a to napríklad i v prípade že dekan fakulty hrubo alebo opakovane porušuje vnútorné predpisy vysokej školy alebo fakulty (v čom spočíva podstata dôvodov uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru navrhovateľa v danej veci) dekan prestane spĺňať predpoklady pre výkon svojej funkcie stanovené zákonom a následne je možné s ním ukončiť pracovný pomer výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. d/ bod 1 Zákonníka práce. V danej veci navrhovateľ nebol z funkcie dekana fakulty mechatroniky odvolaný akademickým senátom fakulty ani akademickým senátom vysokej školy postupom, aký predpokladá zákon o vysokých školách. Tento zákonný predpoklad zániku funkcie dekana fakulty odporca nemohol obísť tak, že s navrhovateľom ako s dekanom fakulty okamžite skončí pracovný pomer dekanom prostredníctvom štatutára vysokej školy - rektora. Podľa názoru okresného súdu týmto postupom odporca obchádzal ust. § 28 ods. 3,4 zákona o vysokých školách, a to bez ohľadu na skutočnosť, že Zákonník práce možnosť okamžite skončiť pracovný pomer zo strany zamestnávateľa upravuje. Stále totiž platí, a to aj pokiaľ ide o zánik pracovného pomeru, len podporné použitie Zákonníka práce na daný pracovnoprávny vzťah navrhovateľa k odporcovi. S poukazom na uvedené skutočnosti, keď súd konštatoval, že okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa ako dekana Fakulty mechatroniky TnUAD, založeného pracovnou zmluvou č. 22/2010 uzavretou dňa 02.03.2010 v znení zmeny zo dňa 08.06.2010, zo dňa 05.09.2011, je neplatné z dôvodu obchádzania zákona o vysokých školách podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nezaoberal sa vecne jednotlivými skutkami, v ktorých malo spočívať závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany navrhovateľa - dekana Fakulty mechatroniky, vymedzenými v bode 1-12 okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pokiaľ ide o pracovnoprávny vzťah účastníkov založený zmluvou č. 42/2005 v znení dohôd o zmene pracovného pomeru zo dňa 30.03.2005, 31.12.2008 a 14.07.2009 pre výkon práce navrhovateľa- vysokoškolský učiteľ, súd po preskúmaní veci zistil, že okamžité skončenie tohto pracovného pomeru odporcom zo dňa 05.09.2011 je neplatné, pretože v tomto pracovnom pomere nedošlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny zo strany navrhovateľa. Z vykonaného dokazovania okresný súd ustálil, že motorové vozidlo bolo na základe dohody zo dňa 05.10.2010 skutočne zverené navrhovateľovi ako dekanovi fakulty. Podľa vnútorného predpisu odporcu - smernice č. 01/2002, na ktorú sa v konaní odvolával sám odporca, boli totiž vozidlá vysokej školy vyčlenené taxatívne vymedzeným používateľom: rektorovi, prorektorom, vedúcemu senátu, kvestorovi, dekanom a prodekanom fakúlt. Okrem toho boli vozidlá pridelené na samostatnom TPO a ostatné vozidlá boli vedené ako dispozičné pre univerzitu. Navrhovateľovi bolo podľa názoru okresného súdu predmetné motorové vozidlo zverené dohodou, uzavretou krátko po jeho vymenovaní do funkcie dekana Fakulty mechatroniky, a to podľa čl. IX smernice dohodou podľa vzoru v prílohe č. 7 smernice, pričom uvedená smernica umožňuje zveriť konkrétne motorové vozidlo o.i. dekanovi fakulty vysokej školy, nie však radovému zamestnancovi. Aj z výpovede svedka Ing. K., ktorý vykonával funkciu kvestora vysokej školy v čase podpisu predmetnej dohody okresný súd zistil, že predmetné motorové vozidlo bolo navrhovateľovi predmetnou dohodou zo dňa 05.10.2010 zverené ako dekanovi Fakulty mechatroniky, pričom obdobne bolo motorové vozidlo zverené aj dekanovi FPT prof. R.. O., PhD. Navrhovateľ v návrhu aj pri svojom výsluchu uviedol, že všetky predmetné cesty vykonal v rámci plnenia pracovných úloh dekana Fakulty mechatroniky. Toto jeho tvrdenie odporca nijakým spôsobom nerozporoval. Aj písomné upozornenie Doc. Ing. X. G., v tom čase prorektora pre investície, stratégiu a rozvoj univerzity a zároveň povereného výkonom funkcie kvestora TnUAD zo dňa 16.05.2011, že osobné motorové vozidlo VW Jetta je majetkom univerzity a navrhovateľ je povinný v zmysle smernice č. 01/2002 vopred žiadať súhlas k použitiu tohto motorového vozidla s tým, že odmietol podpísať všetky navrhovateľove žiadanky na použitie tohto motorového vozidla so spätnou platnosťou, bolo adresované navrhovateľovi, výslovne označenému ako dekan Fakulty mechatroniky. Odporca len pokiaľ ide o cestu vykonanú dňa 15.07.2011 dôvodil, že išlo o súkromnú cestu, nakoľko nebol daný pracovný účel tejto cesty, keďže zasadnutie správnej rady, na ktorom sa navrhovateľ mal zúčastniť, sa nekonalo. Súd konštatoval, že v tomto prípade nejde o súkromnú cestu navrhovateľa v pravom slova zmysle, nakoľko navrhovateľ túto cestu vykonal v súvislosti s výkonom svojho zamestnania, a to pracovného pomeru dekana Fakulty mechatroniky, a to bez ohľadu na to, či pritom porušil svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu dekana alebo nie, ktorou skutočnosťou sa súd vzhľadom na svoj vyššie uvedený právny názor ohľadne absolútnej neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľa ako dekana Fakulty mechatroniky, nemohol zaoberať. Pokiaľ pri predmetných cestách navrhovateľ aj prípadne porušil svoje pracovnoprávne povinnosti ako dekan Fakulty mechatroniky, toto nemôže byť dôvodom okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru ako vysokoškolského učiteľa, nakoľko ide o porušenie špecifických pracovnoprávnych povinností navrhovateľa v inom, samostatnom pracovnom pomere navrhovateľa voči odporcovi. Je treba prisvedčiť tvrdeniu odporcu, že navrhovateľ

mal špecifické práva a povinnosti zamestnanca- vysokoškolského učiteľa, špecifické práva a povinnosti zamestnanca- dekana fakulty a potom všeobecné povinnosti zamestnanca, ktoré možno aplikovať na oba pracovné pomery (napr. zdržiavať sa v pracovnom čase na pracovisku, nebyť na pracovisku pod vplyvom alkoholu a pod). Odporca však v skutočnosti neukončil pracovné pomery navrhovateľa z dôvodu porušenia všeobecných základných povinností zamestnanca podľa § 81 písm. a/, b/, c/ a e/ Zákonníka práce navrhovateľom, teda z dôvodu že navrhovateľ by nedodrжал povinnosť byť v pracovnom čase na pracovisku, v pracovnom čase vykonávať prácu pre zamestnávateľa, majetok zamestnávateľa zverený k plneniu pracovných úloh využívať výhradne na plnenie pracovných úloh v súlade s vnútornými predpismi zamestnávateľa, ako to tvrdil odporca v konaní, ale z výlučne dôvodu, že navrhovateľ nerešpektoval povinnosti, uložené mu vnútorným predpisom zamestnávateľa - smernicou č. 01/2002 v čl. III, bod 1,3,7 tak, že pri jazdách, vykonaných služobným motorovým vozidlom 1/ si dal na žiadanke pracovnú cestu schváliť nadriadeným až po jej uskutočnení, resp. cesta bola uskutočnená napriek tomu, že táto nebola schválená, 2/ na žiadanke si nedal schváliť pracovnú cestu vôbec, 3/ použil služobné vozidlo na súkromné účely, pretože pracovný účel cesty nebol splnený. Týmto konaním mal navrhovateľ porušiť čl. 8 Pracovného poriadku. Pokiaľ odporca v konaní uviedol, že navrhovateľ sa mal závažného porušenia pracovnej disciplíny dopustiť tým, že neoprávnene užíval majetok univerzity, použitím tohto majetku spôsobil univerzite škodu, vystavil bezdôvodne majetok univerzity nebezpečenstvu poškodenia, nebol v pracovnom čase na pracovisku, nevykonával v pracovnom čase prácu pre zamestnávateľa, prípadne tým, že v dôsledku zavedeného krízového manažmentu na Fakulty mechatroniky nebol oprávnený samostatne rozhodovať o použití majetku univerzity, o tom, že sám použije zverené motorové vozidlo bez súhlasu zamestnávateľa v pracovnom čase na účel neodsúhlasený zamestnávateľom, ktorým konaním sa mal dopustiť neoprávneneho užívania majetku univerzity, súd zdôrazňuje, že podľa Zákonníka práce dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru v ňom musia byť skutkovo konkrétne vymedzené tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi, pričom dôvody uvedené v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru, nie je možné dodatočne meniť. Vzhľadom na uvedené sa súd týmito tvrdenými porušeniami pracovnej disciplíny zo strany odporcu vecne nezaoberal a v tomto smere nevykonával ďalšie dokazovanie. Nakoľko okresný súd ustálil, že cesty vykonal navrhovateľ v rámci plnenia pracovných úloh pri výkone funkcií dekana Fakulty mechatroniky, jeho postupom mohlo dôjsť výlučne k porušeniu vnútorných predpisov odporcu pri používaní služobného motorového vozidla (a tým aj k tvrdenému konaniu v rozpore so záujmami odporcu a v rozpore s verejnými záujmami v zmysle čl. 8 pracovného poriadku) len, pokiaľ ide o jeho pracovný pomer dekana Fakulty mechatroniky, nie však k porušeniu vnútorných predpisov odporcu pri používaní služobného motorového vozidla v rámci jeho pracovného pomeru vysokoškolského učiteľa. Súd potom dospel k záveru, že tvrdené porušenia pracovnej disciplíny vymedzené v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru navrhovateľa- vysokoškolského učiteľa, sa týkajú iného pracovného pomeru navrhovateľa k odporcovi. Z tohto dôvodu sa následne nezaoberal intenzitou tvrdeného závažného porušenia pracovnej disciplíny navrhovateľom. Záverom, pre úplnosť považuje súd za potrebné uviesť, že z vykonaného dokazovania - výpovedí svedkov doc. Ing. X. G., W.. O. B. a prof. R.. V. O., PhD. bolo zistené, že odporcom tvrdené závažné porušenia pracovnej disciplíny zo strany navrhovateľa, pre ktoré s navrhovateľom okamžite skončil obidva pracovné pomery, boli v čase, keď ním malo dôjsť, bežné u iných zamestnancov, s ktorými odporca z týchto dôvodov pracovný pomer okamžitým skončením neukončil. V tejto súvislosti okresný súd poznamenal, že objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva smeruje k cieľu sledovanému právnu normou. Ak však účastník právneho úkonu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva. Takéto konanie sa totiž realizuje nie na dosiahnutie výsledkov, ktoré má pozitívne právo v úmysle chrániť, ale len preto, aby sa formálne dosiahol súlad so zákonom. Postup odporcu pri oboch okamžitých skončeníach pracovných pomerov navrhovateľa nemôže potom požívať právnu ochranu. Súd vo veci nevykonával dokazovanie ani výsluchom svedkov - Ing. W., ktorým chcel navrhovateľ preukázať postup vedenia univerzity proti nemu, o jeho mobbingu, bossingu, nerovnakom zaobchádzaní, o praktikách na diskreditáciu a ukončenie pracovných pomerov s niektorými zamestnancami a vedúcej oddelenia práce a miezd TnUAD ohľadne práv a povinností zamestnancov v súbežne vykonávaných pracovných pomeroch, nakoľko z ich výpovedí by súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, nevyhnutné pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 252g ods. 1, § 68 ods. 1 a 2, § 63 ods. 3,4, § 70 § 77 Zákonníka práce, § 1 ods. 1, § 1 ods. 2 písm. b/ , § 2 ods. 1, §3 ods. 1 písm. e/ zákona č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 2 ods. 1,3, § 4 ods. 1 písm. e/ ,2, § 6 ods. 1 písm. a/, § 7 , § 9 ods. 1 písm. s/, § 10 ods. 1, § 21 ods.1 , § 22 ods. 2 , § 23 ods. 1 písm. d/ , § 23 ods. 2, písm. a/, e/, f/, § 24, § 26 ods. 1 veta prvá , § 27 ods. 1 písm. b/, § 28 ods. 1 ,2,,3,4 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách, 39 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto čiastočnému rozsudku podal odporca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e) a f) O.s.p.. Odporca namietal voči právnomu posúdeniu veci okresným súdom. Uviedol, že zákon o vysokých školách v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru nevyžadoval pre skončenie pracovného pomeru s dekanom z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny predchádzajúce odvolanie dekana, ako konštatoval okresný súd. V tejto súvislosti dodal, že všeobecný súd uložením povinnosti odvolania zamestnanca pri skončení pracovného pomeru, aj keď to právny predpis nestanoví, koná nad rámec právomocí priznaných Ústavou SR a O.s.p., pretože nemá moc zakladať účastníkom súdneho konania práva a povinnosti, nemá moc zákonodarnú, ale iba súdnu. Označil právne posúdenie danej otázky za otázku zásadného právneho významu. Žiadal odvolací súd, aby vo výroku svojho rozhodnutia vyslovil, že z uvedeného dôvodu je v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. proti nemu dovolanie prípustné. V prevažnej väčšine svojho odvolania poukazoval na neexistenciu funkčného akademického senátu Fakulty mechatroniky v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru. Tvrdil, že Fakulta mechatroniky de facto v tomto čase (07.09.2011), neexistovala- od 01.09.2011 nemala žiadneho študenta a takmer žiadnych zamestnancov, nemala žiadny akreditovaný študijný program. Pritom vysoké školy môžu poskytovať, organizovať a zabezpečovať vysokoškolské vzdelávanie len v rámci akreditovaných študijných programov. Preto rektor nemohol odvolať navrhovateľa so súhlasom akademického senátu fakulty. Zákon o vysokých školách takúto situáciu v tom čase vôbec neriešil, na rozdiel od súčasnej doby, keď zákon ustanovuje náhradný súhlas akademického senátu verejnej vysokej školy. Poukázal na výpoveď svedka doc. Ing. G., CSc., ktorý uviedol, že sa rektor viackrát pokúšal zvolať akademický senát fakulty, no zúčastnil sa ho len predseda, rektor a svedok. Poukazoval na stranu 41 Protokolu MŠVVŠ SR o výsledku kontroly zo dňa 17.02.2012, stanovisko odporcu k tomuto protokolu a dodatok k protokolu zo dňa 01.06.2012. V kontexte všetkých uvedených okolností a vzhľadom na výnimočný stav je potrebné podľa jeho názoru posudzovať okamžité skončenie pracovného pomeru s navrhovateľom. Pokiaľ ide o pracovný pomer navrhovateľa na výkon práce vysokoškolského učiteľa- mimoriadneho profesora v odbore mechatronika, tu vzniesol odvolaciu námietku ohľadom súbežnosti a splyvania oboch pracovných pomerov s poukazom na znenie § 77 ods. 7 zákona o vysokých školách. Od 01.09.2010 neboli na fakulte žiadni študenti a vysokoškolskí učitelia v odbore mechatronika nemali v podstate koho vyučovať. Ak by navrhovateľ bol len vysokoškolským učiteľom v odbore mechatronika a nebol zároveň dekanom, bol by s ním skončil jeho pracovný pomer vysokoškolského učiteľa v odbore mechatronika pre nadbytočnosť. Avšak s poukazom na § 77 ods. 7 zákona o vysokých školách nie je možné tieto dva pracovné pomery navrhovateľa striktné oddeliť. Namietla, že keďže uvedená problematika je značne komplikovaná, navrhoval vypočuť k danej otázke svedka zamestnankyňu odporcu, ktorá pracovala v tom čase ako vedúca oddelenia práce a miezd. Tento dôkaz okresný súd nevykonal. Ďalej sa nestotožňuje s názorom okresného súdu, že dôvodom skončenia pracovného pomeru bolo len porušovanie smernice o používaní cestných motorových vozidiel. Poukazoval na text okamžitého skončenia pracovného pomeru, kde uvádzal, že vyhodnotil správanie navrhovateľa ako neospravedlenu neprítomnosť v práci. Nie je jeho povinnosťou uvádzať v texte okamžitého skončenia pracovného pomeru presné zákonné ustanovenia, ktorá navrhovateľ svojím konaním porušil. Namietal, že sa okresný súd vôbec nevyporiadal s tým faktom, že fakulta mechatroniky v súčasnosti vôbec neexistuje a on preto nemá ani len teoreticky možnosť navrhovateľa ďalej zamestnávať.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ. Navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. Tvrdenie odporcu, že fakulta mechatroniky v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru de facto neexistovala, že od 01.09.2011 nemala žiadneho študenta a takmer žiadnych zamestnancov, žiadny akreditovaný študijný program, označil za nepravdivé. Tvrdil, že na fakulte boli stále študenti 2. ročníka študijného programu Manažérstvo kvality produkcie a fakulta mala zamestnancov, učiteľov i administratívu. Dňa 10.08.2011 boli akademickým senátom Fakulty mechatroniky vyhlásené dopĺňujúce voľby do AS TnUAD za študentskú časť akademickej obce Fakulty mechatroniky TnUAD na 05. až 06.09.2011. Uviedol, že odporca cituje v odvolaní celé časti zákona o vysokých školách, no prekrúca skutočnosť. Jeho argumenty sú tendenčné. Z jeho strany boli vyvíjané kroky k získaniu akreditácie študijných programov na fakulte, avšak zo strany odporcu v osobe rektora boli jednoznačne sabotované. Poukazoval na nerovnaké zaobchádzanie odporcu vo vzťahu k nemu a k iným zamestnancom. Pokiaľ šlo o argumenty odporcu proti výroku rozsudku týkajúceho sa pracovného pomeru vysokoškolského učiteľa, uviedol, že pracovnou náplňou profesora alebo docenta nie je len výučba, ale aj vedeckovýskumná a iná činnosť. Poukaz odporcu na skutočnosť, že fakulta stratila akreditáciu je v rozpore s § 83 ods. 10

zákona, kde je daná možnosť požiadať znovu o akreditáciu a aj v inom študijnom odbore. K argumentu odporcu o porušení všeobecných zákonných povinností zamestnanca poukázal na skutočnosť, že všetky pracovné cesty vykonal ako dekan s tým, že podľa smernice o používaní cestných motorových vozidiel o vozidle rozhoduje dekan, preto je argumentácia odporcu o schvaľovaní irelevantná. Takáto prax je zaužívaná aj na iných fakultách, ako potvrdil svedok O.. Rovnako bolo zaužívané, že cestovné príkazy rektor podpisoval len, pokiaľ šlo o zahraničné pracovné cesty. Zapisovanie pracovných ciest do knihy dochádzky nikdy odporca od neho nevyžadoval. Odporca mu nevytváral pracovné podmienky, hoci tak bol povinný, aj neposkytnutím služobného motorového vozidla na pracovnú cestu. Argument o nemožnosti jeho ďalšieho zamestnávania je rýdzo účelový a diskriminačný, pretože na univerzite existuje akreditovaný študijný program v študijnom odbore mechatronika, v ktorom pôsobil do okamžitého skončenia pracovného pomeru na Fakulte mechatroniky Tn UAD.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

Podstata odvolacej námietky odporcu v časti skončenia pracovného pomeru s navrhovateľom na druh práce výkon funkcie dekana (aj keď odporca uvedenú námietku v odvolaní v tejto časti uviedol záverom) smerovala k právnomu posúdeniu veci okresným súdom, v zmysle ktorého sa pre skončenie tohto pracovného pomeru vyžadovalo predchádzajúce odvolanie dekana postupom podľa zákona o vysokých školách. Odporca predovšetkým namietal, že takúto požiadavku zákon o vysokých školách v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľovi t.j. ku dňu 07.09.2011 neustanovoval. V tejto súvislosti uviedol, že všeobecný súd uložením povinnosti odvolania zamestnanca, u ktorého voľba alebo vymenovanie je ustanovené ako predpoklad vykonávania práce vo verejnom záujme, pri skončení pracovného pomeru, aj keď to právny predpis nestanoví, koná nad rámec právomocí priznaných Ústavou SR a O.s.p., pretože nemá moc zakladať účastníkom súdneho konania práva a povinnosti, nemá moc zákonodarnú, ale iba súdnu.

K uvedenému argumentu odvolací súd uvádza, že okresný súd právnym posúdením danej veci nezaložil odporcovi ako účastníkovi súdneho konania novú právnu povinnosť. Je nesporné, čo uvádza aj odporca v odvolaní (a vyplýva to i z dôvodovej správy k zákonu č. 455/2012, ktorým bol zmenený a doplnený zákon o vysokých školách, ktorá v osobitnej časti v čl. I. v bode 40 uvádza, že má za cieľ odstrániť nejasnosti pri ukončovaní pracovného pomeru dekana v súvislosti s požiadavkou na odvolanie z funkcie a požiadavkou ukončenia pracovného pomeru), že v tom čase existovala medzera v zákone o vysokých školách ohľadne ukončovania pracovného pomeru dekana. Pokiaľ okresný (všeobecný) súd uvedenú medzeru v zákone svojím judikovaním „vyplnil“, postupoval správne v rámci svojich ústavných právomocí (sudcovská tvorba práva) a rámci svojich povinností v súlade s princípom zákazu odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae), ktorý princíp zakazuje súdom odoprieť spravodlivosť len preto, že určitú otázku zákon neupravuje alebo je v ňom medzera.

Právne posúdenie ukončenia pracovného pomeru dekana vykonané okresným súdom s výsledkom požiadavky predchádzajúceho odvolania z funkcie dekana je podľa názoru odvolacieho súdu správne a súladné s právnym poriadkom. Zodpovedá ustanoveniu § 4 ods. 2 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách, ktorý upravuje povinnosť využívania akademických slobôd a práv v súlade s právnym poriadkom. Toto ustanovenie citoval odporca v odvolaní a poukazoval naň v súvislosti s odvolacími námietkami. Napokon správnosť záverov, ku ktorým dospel okresný súd, potvrdzuje i súčasná právna úprava, ktorej znenie podľa dôvodovej správy k zákonu č. 455/2012 Z.z. vychádza z premisy, že osobu dekana navrhuje rektorovi voľbou akademický senát fakulty. Preto zodpovedá ústavným právam, aby skončenie pracovného pomeru dekana bolo viazané na predchádzajúce odvolanie. Citovaná dôvodová správa uvádza, že rektor nemôže ukončiť s dekanom pracovný pomer (viažuci sa na výkon jeho funkcie), ak nebude predtým riadne odvolaný - teda na návrh akademického senátu fakulty, so súhlasom akademického senátu fakulty alebo so súhlasom akademického senátu vysokej školy. Súd preto neprekročil svoju právomoc, ale vykonal výklad právnej normy ústavne konformným spôsobom a tak dospel k právnomu posúdeniu veci.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy

rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú preto povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (napr. II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07, podobne aj I. ÚS 252/07 <<http://www.otvorenepravo.sk/m/clanok/17/ustavny-sud-o-vyklade-prava-impulzy-pre-zmenu-pravneho-myslenia>>).

Podľa nálezu Ústavného súdu ČR z 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06, na ktorý sa odvoláva aj rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR zo 16. 4. 2009, č. k. 5 As 13/2009-61, Článok 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd sa nevzťahuje iba na prístup k verejnej funkcii v zmysle vzniku funkcie, ale zahŕňa aj právo na jej nerušený výkon vrátane práva na ochranu pred protiprávnym zbavením tejto funkcie.

Nie je zároveň absolútnou pravdou tvrdenie odporcu, že by danú situáciu zákon o vysokých školách ani zákon o výkone práce vo verejnom záujme ani iný právny predpis v rozhodnom čase neriešil. (Je pravdou, že citované predpisy nestanovovali, ako má byť upravený právny vzťah funkčného miesta dekana a verejnej vysokej školy, a teda ani prípady skončenia už uzavretého pracovného pomeru dekana). Takúto odporcom tvrdenú situáciu, keď dekan hrubo alebo opakovane porušuje vnútorné predpisy vysokej školy alebo fakulty, závažným spôsobom neplní svoje povinnosti, vážne poškodí záujem verejnej vysokej školy alebo fakulty, v rozhodnom čase upravoval zákon o vysokých školách v ustanovení § 28 ods. 3. Pre tento prípad zákon založil možnosť (právo) rektora odvolať dekana. Bolo však potrebné dodržať zákonný postup, a to vyžiadať a získať súhlas akademického senátu fakulty. Tento postup bolo potrebné dodržať v každom prípade bez ohľadu na skutočnosť, že zákon v tom čase neupravoval ukončenie pracovného pomeru dekana založeného pracovnou zmluvou (funkciu dekana bolo možné v tom čase vykonávať napr. aj na základe príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka, mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka a pod.).

Napokon na správnosť záveru a výkladu okresného súdu v otázke skončenia pracovného pomeru dekana možno usudzovať aj z ustanovenia § 77 ods. 7 zákona o vysokých školách, ktorý síce neupravuje daný prípad (skončenie pracovného pomeru dekana), upravuje skončenie pracovného pomeru vysokoškolského učiteľa, ktorý je zároveň dekanom, no z citovaného ustanovenia, z jeho zmyslu vyplýva zákonodarcom uprednostňovaný výkon funkcie dekana a dôležitosť kladená tejto funkcii.

Odporca v odvolaní, napriek svojmu právnemu názoru na nepotrebnosť odvolávania dekana z funkcie pred ukončením pracovného pomeru, svoje konanie obhajuje poukazom na neexistenciu funkčného akademického senátu fakulty v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru, pretože fakulta mechatroniky de facto v tomto čase neexistovala, nemala od 01.09.2011 žiadneho študenta a takmer žiadnych zamestnancov. Navrhovateľ toto tvrdenie spochybňoval a vo vyjadrení k odvolaniu uvádzal, že na fakulte sa nachádzali študenti 2. ročníka študijného programu Manažérstvo kvality produkcie a fakulta mala zamestnancov, učiteľov i administratívu. Faktom však je, že podľa Protokolu MŠVVŠ SR o výsledku kontroly zo dňa 17.02.2012, ktorým okresný súd vykonal dokazovanie, sa na str. 37 uvádza, že od 01.09.2011 Fakulta mechatroniky nemá akreditovaný žiadny študijný program a tým sa stratila jej hlavná úloha. Podľa stanoviska kvestorky zo dňa 25.11.2011 „k 28.11.2011 fakulta nemá žiadnych vysokoškolských učiteľov, výskumných pracovníkov ani prevádzkových zamestnancov.“ Z tohto vyjadrenia by bolo možné vyvodiť aj, že v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru (07.09.2011) sa ešte nejaká časť akademickej obce na fakulte nachádzala. Bez ohľadu na pravdivosť tvrdenia jednej alebo druhej strany sporu, skutočnosť, že akademický senát fakulty nie je funkčný, nemôže viesť k nerešpektovaniu jednoznačnej právnej úpravy, a túto skutočnosť nemožno vyhodnotiť ako vytvorenie práva na obídienie zákona resp. konanie v rozpore so zákonom, konkrétne s § 28 ods. 3 zákona o vysokých školách, ako odvodzuje odporca.

Naopak bola vecou odporcu konkrétne rektora, aby situáciu vyriešil, pretože len v jeho kompetencii v zmysle § 10 ods. 5 zákona o vysokých školách bolo začať proces zrušenia alebo zlúčenia fakulty vysokej školy (požiadať o vyjadrenie akreditačnú komisiu, podať návrh na zrušenie fakulty v akademickom senáte verejnej vysokej školy). Na túto skutočnosť upozornilo Ministerstvo školstva, vedy a výskumu SR pri výkone kontroly na verejnej vysokej škole vo vyššie uvedenom protokole zo dňa 17.02.2012 na str. 37 s uvedením, že bolo žiaduce postupovať podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona o vysokých školách, a opakovane na str. 40 v závere k bodu 7 a na str. 42 v závere z celej kontrolnej činnosti, pričom osobitne

poukazovalo na postup resp. nekonanie na str. 39 protokolu s citáciou § 10 ods. 5 zákona o vysokých školách, keď uviedlo, že nemá informácie o postupe rektora v zmysle citovaného ustanovenia a že o existencii fakulty do termínu kontroly ani počas nej nerozhodol žiaden kompetentný orgán. Aj vo svetle týchto okolností sa námietka odporcu, že akademický senát fakulty nebol funkčný, a preto nepostupoval resp. nemohol postupovať v zmysle zákona o vysokých školách a odvolať dekana fakulty, nejaví ako spôsobilá pre rozhodnutie v neprospech navrhovateľa.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku ohľadom súbežnosti a splývania oboch pracovných pomerov, odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením veci okresným súdom a jeho zistením skutkového stavu hodnotením dôkazov, predovšetkým výziev povereného kvestora doc. G. týkajúcich sa vytýkaného porušovania pracovných povinností, z ktorých je zrejmé, že ich adresoval navrhovateľovi ako dekanovi. Rovnako tak okresný súd správne vyhodnotil, že predmetné cesty vykonal navrhovateľ v rámci plnenia pracovných úloh dekana, a to vozidlom, ktoré mu bolo zverené v súvislosti s výkonom povolania dekana na základe dohody podľa smernice č. 01/2002 o používaní cestných motorových vozidiel zamestnancami odporcu. Napokon uvedené zistenie skutkového stavu a hodnotenie odporcu okresnému súdu v odvolaní nevytýkal. Ak teda odporca konštatoval, že navrhovateľ v súvislosti s predmetnými pracovnými cestami a použitím vozidla porušil vnútorné predpisy odporcu, išlo o tvrdené porušovanie povinností v súvislosti s výkonom funkcie dekana, a preto bolo potrebné postupovať podľa na daný prípad sa vzťahujúceho ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o vysokých školách a následne prípadne ukončiť pracovný pomer s navrhovateľom ako dekanom. Odporca nemohol tieto skutky zároveň vytykať navrhovateľovi ako vysokoškolskému učiteľovi, keďže ich nevykonal v súvislosti s výkonom povolania vysokoškolského učiteľa.

Ak odporca na podporu svojho tvrdenia o nemožnosti oddelenia týchto právnych vzťahov v odvolaní uvádza, že, keby nebol navrhovateľ aj dekanom, bol by s ním skončil pracovný pomer vysokoškolského učiteľa pre nadbytočnosť, no § 77 ods.7 zákona o vysokých školách mu bránil ukončiť pracovný pomer skôr, ako uplynie jeho funkčné obdobie dekana, nepovažuje odvolací súd za argument, ktorý by svedčil v prospech odporcu, ale naopak za tvrdenie vyvolávajúce dojem špekulatívneho motívu konania odporcu v súvislosti s ukončením pracovných pomerov s navrhovateľom (aby v súvislosti s ukončením pracovného pomeru vysokoškolského učiteľa nemusel čakať na uplynutie funkčného obdobia dekana). Uvedené skutočnosti uvádza odporca v odvolaní v súvislosti s jeho argumentáciou, že tieto dva pracovné pomery nemožno striktné oddeliť. V danom prípade však skutok resp. skutky navrhovateľa oddelené posúdenie ukončenia pracovného pomeru umožňovali. Ak sa totiž navrhovateľ dopustil vytýkaného skutku v súvislosti s plnením úloh dekana, nemožno mu tieto skutky vyčítať v súvislosti s plnením pracovných úloh vysokoškolského učiteľa. Z prirodzenej povahy veci (kumulácia povolaní v jednej osobe) vyplýva, že nie je možné, aby tá istá osoba v tom istom čase konala inak ako dekan a inak ako vysokoškolský učiteľ. Ak teda konal ako dekan, nemôže mu byť vyčítané, že ako vysokoškolský učiteľ mal konať inak.

Námietka odporcu v odvolaní, že sa okresný súd zaoberal len okamžitým skončením pracovného pomeru z dôvodu porušovania smernice- vnútorného predpisu a nie z pohľadu všeobecných povinností zamestnanca, a to povinnosti byť v pracovnom čase na pracovisku, v pracovnom čase vykonávať prácu pre zamestnávateľa atď. je vzhľadom na vyššieuvedené posúdenie veci taktiež bez významu. Ako už odvolací súd uviedol, vytýkaných skutkov bez ohľadu na to, aké povinnosti resp. ktorým predpisom uložené povinnosti nimi mali byť porušené, sa navrhovateľ podľa skutkového záveru okresného súdu dopustil v súvislosti s výkonom funkcie dekana, a prípady porušovania povinností dekana upravuje ustanovenie § 28 ods. 3 písm. a), b), c) zákona o vysokých školách, ktoré ako následok uvedených konaní ukladá možnosť odvolania rektora. Tento postup odporcu vo vzťahu k navrhovateľovi nedodrжал a zvoleným postupom (okamžitým skončením pracovného pomeru s navrhovateľom v zmysle § 68 ods. 1 písmeno b/ Zákonníka práce) obišiel § 28 ods. 3, 4 zákona o vysokých školách, ako správne posúdil okresný súd. Takýto právny úkon je v zmysle citovaného § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce neplatný, preto je nadbytočné hmotnoprávne skúmanie, či konkrétny skutok naplnil hypotézu právnej normy ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce.

Rovnako je pre posúdenie danej veci bezvýznamná námietka odporcu o tom, že fakulta mechatroniky už bola zrušená a preto nemá možnosť odporcu zamestnávať.

Nevykonanie navrhovaného dôkazu výsluchom svedkyne vtedajšej vedúcej oddelenia práce a miezd u odporcu okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku riadne zdôvodnil nadbytočnosťou tohto dôkazu bez potencie ovplyvniť právne posúdenie v danej veci. Odvolací súd sa s týmto zdôvodnením stotožňuje. V

zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012)

Záverom odvolací súd osobitne poukazuje na správnosť posúdenia veci okresným súdom z hľadiska chybného výkonu práva sledujúceho poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý čiastočný rozsudok okresného súdu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd nezistil skutočnosti, pre ktoré by mal v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. vysloviť, že dovolanie je prípustné, ako žiadal odporca v odvolaní. Nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Vo veci šlo o ojedinelý špecifický prípad, ktorý je v súčasnosti zákonom predvídaný a upravený.

O trovách konania bude rozhodnuté až v konečnom rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.